

skal jeg villigt indrømme, at Udvalget ikke har havt for Die de forskjellige Bestemmelser, hvor paa den høitærede Justitsminister henlede Dmærksomheden, vedkommende Forskjellen mellem Dvæg og Kornmarker; men der vil ikke fra Udvalgets Side være noget til Hinder for at tage det af Ministeren Bemærkede under Dverveielse og at foreslaae den Forandring, hvortil det maatte give Anledning. Med Hensyn til Udkastets § 8 har den høitærede Minister savnet en Bestemmelse om, at Raaben og Støi i Husene ikke maatte finde Sted; men man er gaaet ud fra, at det vilde være uforment at give nogen udtryffelig Forskrift om, at Støi i Husene ikke maatte finde Sted, og man har meent, at et udtryffeligt Forbud mod Raaben i Husene i sig selv var mindre passende. Med Hensyn til det Endringsforslag, jeg har til ladet mig at stille til § 9 om, at Ordene: „hvor en saadan ikke uden at overtræde Grundlovens § 85 kan udsættes eller“ skulde udgaae, saa troer jeg det vil være oversflødig at sige et eneste Ord til Styrke for mit Forslag, efterat den høitærede Justitsminister saa træffende har viist, hvorledes Thinget vilde, ved ikke at tage det tilfølgende, komme til at betræde en Vej, der fra enhver Side maa ansees for at være farlig og ikke at kunne lede til noget Resultat. I § 10 har man ikke optaget den Bestemmelse, som forekommer i Frdn. af 1845 med Hensyn til Forsamlinger; man har troet, at der ikke var, saaledes som det i Almindelighed viser sig ved saadanne Forsamlinger, der holdes inde i Husene, Anledning til at rette noget Forbud imod dem; men man har søgt at sjerne, hvad der i den Henseende kunde afføde Ulemper, ved i Paragraphen at optage ikke blot Communalbestyrelses-Møder, men ogsaa Communalnøder, idet man har forudsat, at det var Forsamlinger af den Natur, hvis Tilstedelse vilde kunne være forbunden med Betænkelighed, og som der var tilstrækkelig Grund til at forbyde paa den i § 1 nævnte Tid; men i Forbindelse hermed har der foresvævet Udvalget en anden Tanke, at man nemlig, ved at optage Forbud mod Forsamlinger, vilde kunne komme noget i Collision med den Bestemmelse i Grundloven, hvorefter det staaer Borgerne frit for at dyrke Gud i

Dvereensstemmelse med deres Overbeviisning og at komme sammen i saadant Siemed, og at man altsaa ved dette Forbud i en Lov som denne vilde komme til at lægge Hindringer for Udøvelsen af den Ret, som de, der ikke henhøre til Folketirken, dog ustridigen maatte have Afgang til at udøve.

I § 11 har man indskrænket sig til at omhandle offentlige Mafferader og Baller. Dette refererer sig til det Synspunct, hvorpaa man har stillet sig med Hensyn til offentlige og private Forlystelser, idet man, som jeg iforgaars tillod mig at gjøre opmærksom paa, havde i Harmoni med den Grundtanke, som har ledet Udvalget, antaget, at man, hvad angaaer Forlystelser indenfor Huset, skulde forrekrive saa faa Indskrænkninger som muligt, og jeg tør henholde mig til, hvad jeg, i Anledning af de Bemærkninger, der da fremkom fra den ærede Justitsministers Side, tillod mig at ytre med Hensyn til det Forhold, som findes Sted mellem Forordningen af 1845 § 1 og § 8, og som i det Væsentlige gif ud paa, at der ikke i Forordningen af 1845 § 1 indholdes noget Forbud mod private Forlystelser, men at den maatte betragtes, baade hvad de uforment Arbejdslysler og hvad Forlystelser angaaer, som en Indledning til alt det Dvrige, saaledes at § 8 er den egentlige Bestemmelse, og at der er taget Hensyn netop til de offentlige Forlystelser. Man har troet, at de offentlige Forlystelser skulde, forsaavidt de kunne finde Sted Aftenen før Helligdagen, ophøre Kl. 11, men man har, i Dvereensstemmelse med den Tanke, der har ledet Udvalget, ikke troet at kunne gaae videre.

I Henseende til den stille Uge, den store Bededag og den første Dag af de 3 store Høitider, har man, ved at bestemme, at offentlige Forlystelser ikke maae finde Sted paa disse Dage, samt Aftenerne forud fra Kl. 6, troet at have fyldstgjort de Krav, som kunde gøres fra det Offentliges Side.

Det, der har bevæget Udvalget til at betegne som ophævede ikke blot Forordningen af 26de Marts 1845 men ogsaa de i Slutningen af summes § 20 ommeldte ældre Bestemmelser, var Hensynet til, at man, ved blot at nævne som ophævet Forordningen af 1845,